

Sygn. akt V CSK 157/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko I. [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt XI Ga [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). W świetle ustalonego orzecznictwa, w celu spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do przesłanek przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na konieczność wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), to jest art. 8 ustawy z 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 2279). Skarżąca dostrzegła, że wskazany przez nią przepis został objaśniony w uchwale Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., III CZP 113/17 (niepubl.), lecz zarzuciła, że konkluzja tej uchwały jest nieprawidłowa, gdyż podważa konieczność uwzględnienia w pierwszej kolejności wyników wykładni językowej wskazanego przepisu.

Art. 8 ustawy z 5 sierpnia 2015 r. od momentu jego uchwalenia wywoływał wątpliwości co do tego, czy ustawodawca ustanawia w nim fikcję prawną uznania długu, a zatem określona postawa uczestnika rynku finansowego ma być równoznaczna z takim uznaniem, czy też, że przepis ten statuuje wzruszalne domniemanie prawne, iż uczestnik rynku finansowego rozpatrzył reklamację zgodnie z wolą klienta. Te wątpliwości zostały rozstrzygnięte w określonym kierunku w uchwale Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., III CZP 113/17,

a wskazany w niej kierunek wykładni został zaakceptowany przez sądy powszechne, o czym świadczy nie tylko wydane w niniejszej sprawie orzeczenie, ale też np. wyroki Sądu Okręgowego w Warszawie z 29 września 2017 r., XXV C 1689/16, Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 1 sierpnia 2018 r., I ACa 1526/17, Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 14 sierpnia 2018 r., I ACa 1463/17.

Argumentacja przytoczona przez powódkę we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do stwierdzenia, że z literalnej wykładni art. 8 ustawy z 5 sierpnia 2015 r. nie wynika, żeby ustawodawca miał w nim na myśli ustanowienie domniemania prawnego, gdyż zwykle ustanawia takie domniemanie posługując się określeniem „domniemywa się”. Zdaniem powódki, brzmienie przepisu wskazuje na to, że ustawodawca traktuje unormowaną w nim sytuację jak świadczącą o uznaniu długu przez podmiot rynku finansowego. Okoliczności powyższe miał jednak na uwadze Sąd Najwyższy przy podejmowaniu uchwały z 13 czerwca 2018 r., III CZP 113/17 i rozważył je w motywach tego orzeczenia, a jakichkolwiek dalszych argumentów za preferowanym przez siebie sposobem wykładni art. 8 ustawy z 5 sierpnia 2015 r. skarżąca nie przytoczyła.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398 § 2 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w sentencji.

jw

[aw]